

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2006/041 Le

in de klacht nr. 2005.4699 (143.05)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft in 1996 van zijn toenmalige werkgever wegens beëindiging van zijn dienstverband een eenmalige uitkering (een zogenaamde gouden handdruk) ontvangen. Op advies van verzekeraar heeft klager van het beschikbare bedrag een lijfrenteverzekering aangekocht. Klager heeft aan verzekeraar te kennen gegeven dat de uitkeringen uit deze verzekering zo verdeeld moesten worden dat hij op ongeveer hetzelfde inkomensniveau zou blijven als hij had toen hij nog salaris uit dienstbetrekking ontving.

Om aan te geven hoe de financiële positie van klager zou zijn na aankoop van die lijfrenteverzekering heeft verzekeraar een inkomensplaatje voor klager geschetst.

De klacht

Een medewerker van verzekeraar heeft klager in 1996, zowel schriftelijk als mondeling, medegedeeld dat klager een uitkering ingevolge de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (hierna: IOAW) zou ontvangen ten bedrage van maandelijks f. 270,-. Deze voorstelling van zaken is niet juist gebleken. Klagers in 2002 gedane IOAW-aanvraag is afgewezen omdat het gezamenlijke inkomen van hem en zijn echtgenote enkele euro's per maand hoger ligt dan de norm voor toekenning van IOAW.

Het is onverantwoord en onrechtmatig dat verzekeraar klager een zo belangrijk inkomensbestanddeel heeft voorgespiegeld dat hij uiteindelijk niet ontvangt. Ook is het onrechtmatig, ondeskundig en onzorgvuldig dat verzekeraar klager niet heeft geadviseerd de uit te keren lijfrentebedragen zo te spreiden over de diverse jaren dat klager de IOAW-uitkering in 2002 ook daadwerkelijk zou ontvangen. Kennelijk 2006/041 Le

heeft verzekeraar geadviseerd over de IOAW terwijl hij niet wist hoe de financiële normen voor toekenning van een uitkering op grond van die wet luiden.

Verzekeraar heeft in zijn voorstel geen exoneratie met betrekking tot de IOAW opgenomen en heeft derhalve de bij klager ontstane indruk dat hij een IOAW-uitkering zou ontvangen, niet weggenomen.

Verzekeraar heeft zich verdedigd door te stellen dat de IOAW tussen het moment van afsluiten van de verzekering en het moment van aanvragen van een uitkering op grond van die wet door klager, zou zijn gewijzigd. Dit is mogelijk het geval, doch niet op het punt van de inkomensgronden op basis waarvan het recht op uitkering wordt vastgesteld. De echtgenote van klager had in de periode 1996 tot en met 2002 dezelfde baan en bij benadering hetzelfde inkomen. Alle gegevens waren in 1996 dus bekend.

Indien verzekeraar deze fout in de voorlichting en de wijze van verdelen van de verzekeringsuitkeringen over de verschillende jaren niet gemaakt zou hebben, zou klager een uitkering hebben gekregen ingevolge de IOAW en daarmee in het ziekenfonds zijn opgenomen, en niet - zoals thans het geval is - een veel duurdere particuliere ziektekostenverzekering hebben moeten afsluiten; het verschil bedraagt € 4.000,- per jaar voor hem en zijn kinderen gedurende vijf jaar. Voorts zouden de lijfrente-uitkeringen en de andere inkomensbestanddelen van klager dan anders verdeeld zijn geweest en zou klager geen tekort van f. 270,- per maand over een periode van 47 maanden hebben gehad.

Het standpunt van verzekeraar

De medewerker van verzekeraar die het aan klager gedane voorstel heeft opgesteld, is uitgegaan van een aantal vooronderstellingen. Uit de terminologie gebruikt in het voorstel ('Ik ben hierbij uitgegaan van de volgende gegevens') blijkt ook duidelijk dat het gaat om vooronderstellingen en niet om vaststaande feiten. Deze zin impliceert geenszins dat bedragen, zoals sociale verzekeringen die niet door verzekeraar verzekerd worden, ook daadwerkelijk zullen worden ontvangen.

Bij het voorstel is de medewerker van verzekeraar uitgegaan van een overzicht dat was opgesteld door de vakbond waarbij de werknemers van de toenmalige werkgever van klager waren aangesloten. In dit overzicht wordt vermeld: 'Gedurende ten hoogste twee jaar wordt van het eventuele inkomen uit arbeid 30% vrijgelaten met een maximum van 15% van de grondslag (zeg maar dat u 15% van de volledige IOAW uitkering mag bijverdienen voordat de uitkering wordt gekort)'. Hieraan werd de 15%, zijnde f. 270,-, ontleend voor het door verzekeraar gemaakte voorstel. Het bedrag van f. 270,- is voor verzekeraar dan ook geen uitgangspunt geweest om tot de huidige verdeling van de lijfrente-uitkeringen te komen, maar is door hem slechts gebruikt als sluitpost, om daarmee aan te tonen dat het inkomen van klager nagenoeg hetzelfde zou kunnen blijven.

Aangezien klager zelf geen inkomsten meer heeft die van belang zijn voor het toekennen van een IOAW-uitkering, was en is de enige grondslag het inkomen van zijn echtgenote. Het inkomen van klagers echtgenote in 2002, het jaar van de aanvraag van de IOAW-uitkering, was in 1996 bij verzekeraar niet bekend. Daaruit blijkt ook duidelijk dat het om een vooronderstelling gaat. Een overschrijding van de grondslag in 2002 (€ 1.287,28) van klagers echtgenote (salaris € 1.291,30) met enkele euro's was overigens door niemand te voorzien

geweest. Verzekeraar kan niet aansprakelijk worden gehouden voor de salarisontwikkeling van klagers echtgenote en het toetsinkomen dat wordt vastgesteld door de overheid. Deze feiten liggen immers buiten zijn invloedssfeer. De verdeling van de lijfrente-uitkeringen in de laatste 47 maanden had ook niet anders kunnen luiden. De lijfrente-uitkeringen zijn gebaseerd op de destijds geldende tarieven. Van meet af aan is uitgangspunt van klager bij het sluiten van de verzekering geweest het gelijk houden van het inkomen. Dit blijkt ook uit het tweede gedeelte van het door verzekeraar gedane voorstel. In de eerste maanden zijn de termijnen zo gekozen dat het inkomen gelijkmatig bleef. In de laatste periode resteerde nog slechts een lijfrente-uitkering van f. 3.396,32. Dit bedrag is niet gekozen omdat men uitging van een IOAW-uitkering van f. 270,-, maar werd beïnvloed door de hoogte van de koopsom en de geldende tarieven.

Verzekeraar heeft geen exoneratie in het voorstel opgenomen ter zake van de IOAW. Enerzijds omdat uit het voorstel duidelijk bleek dat men uitging van vooronderstellingen in plaats van exacte gegevens en anderzijds omdat verzekeraar geen noodzaak zag voor een exoneratie, aangezien het toekennen van sociale verzekeringen buiten zijn invloedssfeer ligt en dit van algemene bekendheid mag worden geacht.

Verzekeraar is in deze niet tekortgeschoten en heeft ook geen foutieve informatie verschaft.

Het commentaar van klager

Na kennisneming van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Klager verwijt verzekeraar dat hij hem onjuist heeft voorgelicht over toekenning van een IOAW-uitkering. Klager stelt dat verzekeraar hem heeft toegezegd, althans voorgespiegeld, dat hij f. 270,- per maand aan IOAW-uitkering zou ontvangen.

2. Verzekeraar heeft in het door hem op 24 mei 1996 aan klager gedane voorstel voor besteding van de door klager ontvangen gouden handdruk rekening gehouden met de uitkeringen welke klager naar de toen geldende wet- en regelgeving mogelijkerwijs zou kunnen ontvangen uit hoofde van de WW en IOAW. Hierbij heeft verzekeraar een door de vakbond gemaakt overzicht als uitgangspunt genomen waarin vermeld staat: 'Gedurende ten hoogste twee jaar wordt van het eventuele inkomen uit arbeid 30% vrijgelaten met een maximum van 15% van de grondslag (zeg maar dat u 15% van de volledige IOAW-uitkering mag bijverdienen voordat de uitkering wordt gekort)'. Hieraan heeft verzekeraar het bedrag van f. 270,- in het door hem gedane voorstel ontleend. Verzekeraar heeft klager daarbij niet medegedeeld dat deze uitkering zou kunnen worden gekort indien klagers echtgenote inkomen zou genieten. Aangezien evenwel het toekennen van een IOAW-uitkering buiten de invloedssfeer van verzekeraar ligt en bovendien uit de aan de Raad overgelegde stukken niet volgt dat verzekeraar klager een garantie of uitdrukkelijke toezegging omtrent de IOAW-uitkering heeft gedaan, maar het bedrag van f. 270,- slechts als vooronderstelling in het door hem gedane voorstel heeft opgenomen, is het standpunt van verzekeraar verdedigbaar dat hij niet aansprakelijk kan worden gehouden voor het niet toekennen van deze uitkering aan klager. Overigens heeft verzekeraar er terecht op gewezen dat de afwijzing van de gevraagde IOAW-

uitkering niet samenhangt met de lijfrente-uitkeringen, of de spreiding ervan over de jaren, maar enkel met de hoogte van het inkomen van de echtgenote van klager.

3. Door dit standpunt in te nemen heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad, zodat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 29 mei 2006 door mr. E.M. Wesseling-van Gent, voorzitter, mr. J.G.C. Kamphuisen, mr. E.J. Numann, mr. F.R. Salomons en mr. C.W.M. van Ballegooijen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Guijt, secretaris.

De voorzitter:

(mr. E.M. Wesseling-van Gent)

De secretaris:

(mr. J.J. Guijt)